

RETTENS DOM (Fjerde Udvidede Afdeling)

21. november 2002 *

I sag T-88/98,

Kundan Industries Ltd,

Tata International Ltd,

Mumbai (Indien), ved advokaterne J.-F. Bellis og P. De Baere, og med valgt
adresse i Luxembourg,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Marquardt, som befuldmægtiget, bistået
af advokaterne H.-J. Rabe og G. Berrisch,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuzschitz og N. Khan,
som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

angående en påstand om annullation af artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 393/98 af 16. februar 1998 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Indien, Republikken Korea, Malaysia, Taiwan og Thailand (EFT L 50, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne V. Tiili, J. Pirrung,
P. Mengozzi og A. W. H. Meij,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den
28. februar 2002,

afsagt følgende

Dom

Retsgrundlag

- 1 Artikel 2, stk. 8 og 9, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«), bestemmer, hvordan eksportprisen beregnes.
- 2 I grundforordningens artikel 2, stk. 8, bestemmes, at »eksportprisen er den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for varen, når den sælges fra eksportlandet til Fællesskabet«.
- 3 Samme forordnings artikel 2, stk. 9, har følgende ordlyd:

»Foreligger der ingen eksportpris, eller viser det sig, at der ikke kan fæstes lid til eksportprisen på grund af en forretningsmæssig forbindelse eller en kompensationsaftale mellem eksportøren og importøren eller en tredjepart, kan eksportprisen beregnes på grundlag af den pris, hvortil de indførte varer første gang videresælges til en uafhængig køber, eller, hvis varerne ikke videresælges til en uafhængig køber eller ikke videresælges i den stand, hvori de er indført, på ethvert rimeligt grundlag. I disse tilfælde foretages der justeringer for alle

omkostninger, herunder told og andre afgifter, der påløber mellem indførsel og videresalg, samt forventet fortjeneste med henblik på at fastsætte en realistisk eksportpris, frit Fællesskabets grænse. De omkostninger, for hvilke der skal foretages justeringer, indbefatter sådanne, som normalt bæres af en importør, men som er betalt af en anden part i eller uden for Fællesskabet, der viser sig at være forretningsmæssigt forbundet med eller at have en kompensationsaftale med importøren eller eksportøren, herunder: normale transport-, forsikrings-, håndterings- og lasteomkostninger samt dermed forbundne omkostninger; told, eventuel antidumpingtold og andre afgifter, der skal betales i importlandet ved indførsel eller salg af varerne, samt en rimelig margen til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt fortjeneste.«

- 4 Grundforordningens artikel 2, stk. 10, fastsætter de kriterier, der finder anvendelse, når institutionerne foretager en rimelig sammenligning mellem eksportprisen og den normale værdi. Af bestemmelsen fremgår bl.a.:

»Denne sammenligning foretages i samme handelsled for salg, der finder sted på tidspunkter, som ligger så tæt op ad hinanden som muligt, og med behørig hensyntagen til andre forskelle, som berører sammenligneligheden af priser. Når den normale værdi og den konstaterede eksportpris ikke er umiddelbart sammenlignelige, tages der i hvert enkelt tilfælde i form af justeringer behørigt hensyn til forskelle i faktorer, der påstås og påvises at påvirke priserne og dermed prisernes sammenlignelighed. Enhver dobbeltjustering skal undgås, navnlig i henseende til rabatter, afslag, mængder og handelsled.«

- 5 I samme forordnings artikel 2, stk. 10, litra i), bestemmes bl.a., at »der foretages en justering for forskelle i provision, der betales i forbindelse med de pågældende salg«.

- 6 I grundforordningens artikel 18 er der fastsat regler for samarbejdet mellem institutionerne og de virksomheder, der berøres af antidumpingproceduren. I nævnte artikels stk. 3 hedder det bl.a.:

»Selv om de oplysninger, som en berørt part indgiver, ikke er fyldestgørende i enhver henseende, bør der ikke ses bort fra dem, forudsat at eventuelle mangler ikke giver anledning til urimelige vanskeligheder i arbejdet med at nå til rimeligt nøjagtige resultater, at oplysningerne indgives på korrekt vis og rettidigt, at de kan efterprøves, og den pågældende part har handlet efter bedste evne.«

- 7 Endelig har grundforordningens artikel 20, stk. 4, om parternes ret til oplysninger følgende ordlyd:

»Den endelige fremlæggelse af oplysninger finder sted skriftligt. Oplysningerne fremlægges snarest muligt under behørig hensyntagen til kravet om beskyttelse af fortrolige oplysninger og normalt ikke senere end en måned, før der træffes endelig afgørelse, eller Kommissionen fremlægger forslag om endelige foranstaltninger i henhold til artikel 9. Er Kommissionen ikke i stand til at fremlægge visse kendsgerninger eller betragtninger på det pågældende tidspunkt, skal de fremlægges snarest muligt derefter. Fremlæggelsen af oplysningerne foregriber ikke senere afgørelser, som Kommissionen eller Rådet måtte træffe, men træffes sådanne afgørelser på grundlag af andre kendsgerninger og betragtninger, skal disse fremlægges snarest muligt.«

- 8 Grundforordningens artikel 20, stk. 5, indeholder følgende præcisering:

»Bemærkninger, der fremsættes efter den endelige fremlæggelse af oplysninger, tages kun i betragtning, hvis de modtages inden for en frist, som Kommissionen

fastsætter i hvert enkelt tilfælde, og som skal være mindst ti dage, idet der tages behørigt hensyn til sagens hastende karakter.«

Faktiske omstændigheder

- 9 Selskaberne Kundan Industries Ltd og Tata International Ltd (herefter »Kundan« og »Tata«) er etableret i henhold til indisk ret.

- 10 Kundan fremstiller skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af rustfrit stål (herefter »skruer mv. af rustfrit stål«) og sælger dem til Tata, som i forbindelse med sin eksportvirksomhed videresælger dem til uafhængige importører i Fællesskabet. Forretningsforbindelserne mellem sagsøgerne er fastlagt i en samarbejdsaftale (memorandum of understanding), der omfatter en eksklusiv distributionsaftale, og som blev indgået den 25. oktober 1994. Den 16. november 1995 underskrev sagsøgerne en aftale om ændring af samarbejdsaftalen, hvorved de ændrede aftalens punkt 5 og 7, som henholdsvis fastsatte betingelserne for levering af råvarer til Kundan, og fremgangsmåden ved beregning af købsprisen for de varer, som Kundan solgte til Tata, samt Tatas forventede fortjeneste.

- 11 Den 7. december 1996 offentliggjorde Kommissionen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af skruer, mv. med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Indien, Malaysia, Republikken Korea og Taiwan (EFT C 369, s. 3).

- 12 Efter at proceduren var indledt, tilsendte Kommissionen sagsøgerne et spørgeskema, der var rettet til producenter og eksportører uden for Fællesskabet. Sagsøgerne afgav deres svar til Kommissionen hver for sig.

- 13 De personer, der forestod Kommissionens undersøgelse, tog i februar 1997 til sagsøgernes forretningssteder i Indien for at kontrollere deres oplysninger.
- 14 Den 5. september 1997 offentliggjorde Kommissionen forordning (EF) nr. 1732/97 af 4. september 1997 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af skruer mv. af rustfrit stål med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Indien, Malaysia, Republikken Korea, Taiwan og Thailand (EFT L 243, s. 17, herefter »den midlertidige forordning«). I forordningens artikel 1 blev Kundan pålagt en midlertidig told på 53,6%.
- 15 Ved skrivelse af 9. september 1997 sendte Kommissionens tjenestegrene sagsøgerne oplysning om, hvilke kendsgerninger og betragtninger der var lagt til grund ved fastsættelsen af den midlertidige antidumpingtold.
- 16 Den 10. oktober 1997 tilsendte sagsøgerne Kommissionen deres bemærkninger vedrørende fastsættelsen af den midlertidige told. De gjorde bl.a. indsigelse mod de justeringer af Kundans eksportpris, som Kommissionen havde foretaget.
- 17 Den 29. oktober 1997 sendte Kommissionens tjenestegrene en skrivelse til sagsøgerne, hvori de blev anmodet om at fremkomme med oplysninger om deres prispolitik. Kommissionen anførte i skrivelsen til sagsøgerne, at den havde bemærket, at den pris, Kundan fakturerede til Tata, var ca. 10% højere end de priser, som Tata fakturerede til købere i Fællesskabet, og anmodede dem om en forklaring på dette.
- 18 Sagsøgerne svarede ved skrivelse af 3. november 1997, at deres prispolitik kunne forklares med, at Tata anvendte den ordning for godtgørelse af importtold, som var vedtaget af den indiske regering (den såkaldte Passbook-ordning), hvorved

selskabet kunne få kompensation for, at der ved salg på fællesskabsmarkedet blev anvendt lavere priser end de af Kundan fakturerede priser.

- 19 Den 23. december 1997 tilsendte Kommissionens tjenestegrene sagsøgerne underretningsskrivelsen, hvori de anførte de væsentligste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke de påtænkte at anbefale Rådet at indføre en endelig antidumpingtold for dem. Det fremgik af skrivelsen, at eksportprisen ikke længere blev beregnet på grundlag af den pris, som Kundan havde faktureret til Tata, men på grundlag af den pris, Tata havde faktureret til købere i Fællesskabet. I skrivelsen begrundede Kommissionens tjenestegrene endvidere, hvorfor de havde besluttet, at der fra den således beregnede eksportpris skulle fratrækkes en anslået provision på 2%.
- 20 Sagsøgerne fremsatte deres bemærkninger i skrivelser af 13. januar 1998 og af 2. februar 1998, hvori de gjorde indsigelse mod, at Tatas videresalgspris blev anvendt ved beregningen af eksportprisen, at der var fratrukket en skønnet provision, og at der var fastsat forskellige dumpingmargener for de forskellige indiske eksportører, der havde samarbejdet med Kommissionen.
- 21 Kommissionen svarede herpå ved skrivelse af 10. februar 1998.
- 22 Den 16. februar 1998 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 393/98 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af skruer mv. af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Indien, Republikken Korea, Malaysia, Taiwan og Thailand (EFT L 50, s. 1, herefter »den endelige forordning« eller »den anfægtede forordning«). Denne forordning fastsatte en endelig antidumpingtold på 47,4% ved indførsel af skruer mv. af rustfrit stål, eksporteret af sagsøgerne.

Retsforhandlinger

- 23 Sagsøgerne har anlagt nærværende sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. juni 1998.
- 24 Den 29. september 1998 har Kommissionen anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande.
- 25 Da sagens parter ikke har gjort indsigelse mod denne anmodning, fik Kommissionen tilladelse til at intervenere ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Fjerde Udvidede Afdeling den 16. november 1998.
- 26 Da Kommissionen har givet afkald på at indgive interventionsindlæg, er den skriftlige forhandling afsluttet den 26. maj 1999.
- 27 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling.
- 28 Som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse har Retten anmodet Rådet om at besvare nogle skriftlige spørgsmål. Rådet har efterkommet denne anmodning inden for den fastsatte frist. Rådet er endvidere blevet anmodet om at fremlægge oplysninger om beregningen af den normale værdi for de to øvrige indiske producenter/eksportører, der var berørt af den administrative undersøgelse, som blev afsluttet med vedtagelsen af den anfægtede forordning. Ved skrivelser til Justitskontoret af 13. februar 2002 og 20. februar 2002 gav Rådet Retten meddelelse om, at det anså disse oplysninger for at være fortrolige,

og at det ikke var berettiget til at udlevere disse. Ved Justitskontorets skrivelse af 22. februar 2002 fik parterne meddelelse om, at Retten forbeholdt sig retten til eventuelt at vedtage yderligere foranstaltninger vedrørende det spørgsmål om fortrolighed, som Rådet har rejst.

- 29 I retsmødet den 28. februar 2002 har parterne afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål. Under retsmødet meddelte formanden for Rettens Fjerde Udvidede Afdeling parterne, at Retten muligvis ville afsige en kendelse om fremlæggelse af de oplysninger, som Rådet har gjort gældende er fortrolige. Afslutningen af den mundtlige forhandling blev derfor udsat til senere.
- 30 Da Retten ikke har anset det nødvendigt at afsige en kendelse om en sådan foranstaltning med henblik på bevisoptagelse, fik parterne ved skrivelse af 12. marts 2002 meddelelse om, at den mundtlige forhandling var afsluttet samme dag.

Parternes påstande

- 31 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den pålægger en endelig antidumpingtold på skruer mv. af rustfrit stål, som fremstilles og eksporteres af sagsøgerne.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

32 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Subsidiært, artikel 1 i den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den pålægger en endelig antidumpingtold på over 45,5% på indførte skruer mv. af rustfrit stål, som fremstilles og eksporteres af sagsøgerne.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

33 Sagsøgerne har påberåbt sig fire anbringender til støtte for deres påstande. Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 8 og 9. Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10. Det tredje anbringende vedrører tilsidesættelse af grundforordningens artikel 18, stk. 3. Det fjerde anbringende vedrører tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 4.

Det første anbringende vedrørende tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 8 og 9

Parternes argumenter

34 Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 8 og 9, for så vidt som den anfægtede forordning fastsætter deres

- eksportpris på grundlag af den pris, som Tata tog ved salg til fællesskabsmarkedet, og ikke den, som Kundan fakturerede til Tata. Sagsøgerne har anført, at det af grundforordningens artikel 2, stk. 8, og fællesskabsinstitutionernes faste praksis følger, at den eksportpris, der finder anvendelse, når en producent ved eksport til Fællesskabet sælger sit produkt til en uafhængig erhvervsvirksomhed eller til en anden mellemmand i samme land (eller i et andet tredjeland), er den pris, som producenten faktisk fakturerer til den erhvervsvirksomhed, der videresælger produktet til en kunde i Fællesskabet, og som varetager formaliteterne i forbindelse med eksporten.
- 35 Grundforordningens artikel 2, stk. 9, giver udelukkende institutionerne mulighed for at fravige ovennævnte praksis, hvis der ikke kan fæstes lid til eksportprisen på grund af en forretningsmæssig forbindelse eller en kompensationsaftale mellem eksportøren og importøren eller en tredjepart.
- 36 Sagsøgerne har i den forbindelse for det første gjort gældende, at de ikke opfylder kriterierne for, at der består en forretningsmæssig forbindelse i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 2, stk. 9, og at den omstændighed, at der findes en eksklusivaftale som den, der regulerer deres indbyrdes forretningsforhold, ikke i sig selv er tilstrækkelig til, at der består en forretningsmæssig forbindelse i nævnte bestemmelses forstand.
- 37 Sagsøgerne har for det andet gjort gældende, at den omstændighed, at Tata som følge af den godtgørelse af importafgiften, der blev ydet i henhold til Passbook-ordningen, var i stand til at videresælge de omhandlede varer i Fællesskabet til en pris, der lå under den pris, som varerne var købt for hos Kundan, ikke betyder, at Tatas salgspris dermed er upålidelig i grundforordningens artikel 2, stk. 9's forstand. Efter sagsøgernes opfattelse har institutionerne udelukkende mulighed for eventuelt at gribe ind over for de fordele, som Tata fik i henhold til Passbook-ordningen, inden for rammerne af Rådets forordning (EF) nr. 2026/97 af 6. oktober 1997 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 288, s. 1).

- 38 For det tredje har sagsøgerne bestridt Rådets påstand om, at der under hensyn til ændringen af deres samarbejdsaftale i 1995 ikke kunne fæstes lid til de priser, der anvendtes indbyrdes mellem selskaberne. For det første var der med denne ændring udelukkende blevet indsat en formel for prisberegningen, hvilket er helt almindeligt i enhver eksklusiv salgs- eller købsaftale. Endvidere er den omstændighed, at der i den pris, som Kundan fakturerede til Tata, indgik et beløb svarende til 75% af de fordele, som Tata fik i henhold til Passbook-ordningen, begrundet i, hvordan den nævnte ordning fungerede, og i forhistorien for deres indbyrdes forretningsforhold.
- 39 Sagsøgerne har i den forbindelse for det første præciseret, at Passbook-ordningen er en blandt flere forskellige ordninger for godtgørelse af told, som er til rådighed for de indiske eksportører. De har fremhævet, at der, når sådanne ordninger findes, i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra b), skal ske en justering af den normale værdi. Ved en sådan justering nedsættes den normale værdi med et beløb svarende til de importafgifter, der godtgøres, således at dumpingmargenen nedsættes. En producent, der fremstiller varer og udfører dem direkte til Fællesskabet, uden nogen mellemed, ville således, som følge af fordelene ved ordningen for godtgørelse af told, kunne fastsætte en eksportpris, der er lavere end den pris, som den pågældende fastsætter, når varen sælges på hjemmemarkedet, uden at dennes dumpingmargen dermed øges.
- 40 Sagsøgerne har videre fremhævet, at de, da fremstillingen og eksporten i deres tilfælde blev forestået af to forskellige selskaber, kun kunne drage fordel af den i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra b), omhandlede justering, hvis de ordnede deres indbyrdes forretningsforhold således, at også den, der købte råvarerne, fik del i toldgodtgørelsen. De har videre forklaret, at det derfor, da de i 1995 besluttede sig til at ændre på den ordning for indkøb af råvarer, som var fastsat i deres samarbejdsaftale, var nødvendigt at ændre formelen for prisberegningen, således at Kundan kunne drage fordel af toldgodtgørelsen. De har tilføjet, at de derfor blev enige om, at et beløb svarende til 75% af den toldgodtgørelse, som Tata modtog i henhold til Passbook-ordningen, som følge af, at selskabet stod som eksportør af slutproduktet, skulle overføres til Kundan

ved at der skete en tilsvarende forhøjelse af den pris, som Tata skulle betale til Kundan. Tata havde accepteret denne ændring, fordi selskabet, som følge af dets status som »Star Trading House« (et velrenommeret handelselskab), kunne opnå flere fordele i medfør af Passbook-ordningen end et lille selskab som Kundan.

- 41 Sagsøgerne har endelig gjort gældende, at årsagen til, at institutionerne tilsidesatte den eksportpris, som Kundan fakturerede til Tata, ikke skal søges i samarbejdsaftalens indhold, men snarere i den omstændighed, at institutionerne anså de fordele, som Tata opnåede i henhold til Passbook-ordningen, for at være en godtgørelse, der ikke er tilladt i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra b). Sagsøgerne har i den forbindelse, som det fremgår af betragtning 42 i den midlertidige forordning, anført, at Kommissionen afviste sagsøgernes anmodning om at få foretaget en justering i henhold til ovennævnte bestemmelse i grundforordningen med hensyn til de fordele, som Tata havde opnået i henhold til Passbook-ordningen. Sagsøgerne har påpeget, at Kommissionen reelt konkluderede, at sagsøgerne ikke havde været i stand til at påvise en forbindelse mellem de importerede råvarer, der var anvendt til produktionen af de pågældende varer, og den godtgørelse, som de havde opnået i henhold til Passbook-ordningen. Sagsøgerne har anført, at Kommissionen først efter offentliggørelsen af den midlertidige forordning blev opmærksom på, at afvisningen af den nævnte anmodning om justering ikke havde nogen indflydelse på beregningen af dumpingmargenen. Kommissionens tjenestegrene havde herefter reageret ved — i forbindelse med fastsættelsen af eksportprisen — at afvise den pris, som Kundan havde faktureret til Tata, og i stedet at anvende den pris, som Tata havde anvendt ved videresalg. Sagsøgerne har herved henvist til Kommissionens skrivelse af 10. februar 1998, hvori Kommissionens tjenestegrene hverken anførte, at der skulle eksistere en kompensationsaftale mellem Tata og Kundan, eller nævnte de ændringer af deres samarbejdsaftale, der var blevet foretaget i 1995.
- 42 Rådet har heroverfor anført, at de priser, som Kundan fakturerede til Tata, ikke er pålidelige i grundforordningens artikel 2, stk. 9's forstand, da de indeholder et kompensatorisk element.
- 43 Rådet har i den forbindelse påpeget, at den pris, som Kundan fakturerede til Tata — i henhold til sagsøgernes ændring af deres samarbejdsaftale — i

realiteten består af to elementer, nemlig den faktiske pris for de varer, der leveredes til Tata, og det beløb, der modsvarer 75% af de fordele, som Tata opnåede under Passbook-ordningen. Det andet af disse to elementer udgør efter Rådets opfattelse et kompensatorisk element.

- 44 Rådet har ligeledes bestridt sagsøgernes argument om, at den foranstaltning, der reelt set skulle have været anvendt i den foreliggende sag, var en foranstaltning i medfør af fællesskabsreglerne om subsidier. Den videresalgpris, som Tata tog ved salg på fællesskabsmarkedet, og som er anvendt som grundlag for fastsættelsen af eksportprisen, blev faktisk ikke — i modsætning til det af sagsøgerne anførte — påvirket af de fordele, der kunne opnås under Passbook-ordningen. Rådet har i den forbindelse understreget, at det af den ændrede version af samarbejdsaftalen fremgår, at Tata regnede med en forventet bruttofortjeneste på 8-10% af Kundans fakturapris »ab fabrik«. Heraf følger efter Rådets opfattelse, at Tatas videresalgpris på fællesskabsmarkedet udelukkende fremkom som et resultat af en forretningsmæssig beregning, der tog udgangspunkt i den pris, som Kundan faktisk fakturerede, forhøjet med en fast forventet fortjeneste.
- 45 Rådet har påpeget, at Passbook-ordningen, i modsætning til det af sagsøgerne anførte, ikke kan anses for en sædvanlig ordning for godtgørelse af importafgifter. De fordele, som tilkommer Passbook-indehaveren, fastsættes nemlig på grundlag af et simpelt skøn over, hvor stor en andel importerede råvarer udgør af den udførte vare, uden at eksportøren skal godtgøre, at den pågældende vare faktisk er fremstillet af importerede råvarer.
- 46 Rådet har i øvrigt påpeget, at sagsøgerne har forsøgt at knytte spørgsmålet om, hvorvidt der kan fæstes lid til eksportprisen, sammen med spørgsmålet om, hvorvidt Passbook-ordningen berettiger til en justering i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra b). Rådet er imidlertid af den opfattelse, at der ikke er nogen sammenhæng mellem de to spørgsmål, og at sagsøgernes argumentation under alle omstændigheder savner enhver relevans, for så vidt som de ikke har gjort gældende, at det var en fejl, at de fik afslag på en justering i henhold til ovennævnte bestemmelse.

Rettens bemærkninger

- 47 I forbindelse med det første anbringende har sagsøgerne reelt gjort gældende, at Rådet ved at fastsætte eksportprisen på grundlag af den pris, som Tata solgte til i Fællesskabet, har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 8 og 9.
- 48 Det bemærkes, at det i grundforordningens artikel 2, stk. 8, bestemmes, at eksportprisen er den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for varen, når den sælges fra eksportlandet til Fællesskabet. I henhold til artikel 2, stk. 9, kan eksportprisen, hvis der ikke foreligger nogen eksportpris, eller det viser sig, at der ikke kan fæstes lid til eksportprisen på grund af en forretningsmæssig forbindelse eller en kompensationsaftale mellem eksportøren og importøren eller en tredjepart, beregnes på grundlag af den pris, hvortil de indførte varer første gang videresælges til en uafhængig køber, eller, hvis varerne ikke videresælges til en uafhængig køber eller ikke videresælges i den stand, hvori de er indført, på ethvert rimeligt grundlag.
- 49 Det fremgår således af artikel 2, stk. 9, at institutionerne i to tilfælde kan anse eksportprisen for at være upålidelig, nemlig hvis der består en forretningsmæssig forbindelse mellem eksportøren og importøren eller en tredjepart, eller hvis der foreligger en kompensationsaftale mellem eksportøren og importøren. I alle andre tilfælde er institutionerne ved afgørelsen af, om der foreligger dumping, forpligtede til at tage udgangspunkt i eksportprisen, hvis en sådan eksisterer.
- 50 Det bemærkes videre, at institutionerne i henhold til Domstolens faste praksis råder over vide skønsmæssige beføjelser med hensyn til handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger (jf. bl.a. dom af 29.1.1998, sag T-97/95, Sinochem mod Rådet, Sml. II, s. 85, præmis 51, og af 17.7.1998, sag T-118/96, Thai Bicycle Industry mod Rådet, Sml. II, s. 2991, præmis 32 og 33). I denne forbindelse har Retten i dom af 30. marts 2000 i sagen Miwon mod Rådet (sag T-51/96, Sml. II,

s. 1841, præmis 42) fastslået, at en undersøgelse af spørgsmålet om, hvorvidt de af en eksportør indberettede eksportpriser er pålidelige eller ej, indebærer komplicerede økonomiske vurderinger, som institutionerne har vide skønsmæssige beføjelser til at foretage, således at Fællesskabets retsinstanser blot skal foretage en begrænset retslig prøvelse.

- 51 Retten kan derfor i den foreliggende sag kun undersøge, om institutionerne har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved under hensyntagen til de oplysninger, de var i besiddelse af, at have vurderet, at der ikke kunne fæstes lid til de priser, som Kundan fakturerede til Tata.
- 52 Det fremgår herved af betragtning 29 i den anfægtede forordning, at institutionerne på grundlag af en kontrol havde konkluderet, at »den approach, der blev benyttet på det midlertidige stadium, ikke var velegnet, fordi den pris, der blev taget af handelsselskabet [Tata], ikke var pålidelig, da der forelå en association eller et kompensationsarrangement mellem producenten og dette selskab«.
- 53 For at vide, hvilke faktiske omstændigheder institutionerne lagde til grund for deres afgørelse, er det nødvendigt at se på den administrative procedure, herunder især på den korrespondance, der blev udvekslet mellem Kommissionen og sagsøgerne efter vedtagelsen af den midlertidige forordning.
- 54 Ved skrivelse af 29. oktober 1997 underrettede Kommissionen sagsøgernes advokat om, at den efter at have sammenlignet Kundans salgspris til Tata med den salgspris, som Tata tog i forhold til købere i Fællesskabet, havde konstateret, at Kundans salgspris i gennemsnit var ca. 10% højere end Tatas salgspris. Kommissionen anmodede derfor sagsøgerne om at begrunde deres prispolitik for de omhandlede transaktioner, idet man ellers risikerede, at disse transaktioner »ikke ville blive anset for indgået på sædvanlige forretningsvilkår«.

- 55 Sagsøgernes advokat besvarede Kommissionens anmodning ved skrivelse af 3. november 1997, og præciserede heri, at selv om det var korrekt, at de priser, Tata solgte til i Fællesskabet, var ca. 10% lavere end Kundans priser, blev denne forskel så rigeligt opvejet af de fordele, som den indiske regering ydede Tata i henhold til Passbook-ordningen.
- 56 Den 23. december 1997 tilsendte Kommissionens tjenestegrene sagsøgerne underretningsskrivelsen, hvori de anførte de væsentligste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke de påtænkte at anbefale Rådet at indføre en endelig antidumpingtold. For så vidt angår fastsættelsen af eksportprisen præciserede Kommissionen, at »de priser, som Kundan i undersøgelsesperioden fakturerede til Tata, når de omhandlede varer blev eksporteret til Fællesskabet, ikke kunne anses for aftalt på sædvanlige forretningsvilkår, idet de to selskaber i relation til denne eksport skulle anses for forretningsmæssigt forbundne (tilstedeværelsen af en eksklusivaftale«).
- 57 Den 13. januar 1998 fremsatte sagsøgernes advokat sine bemærkninger til underretningsskrivelsen af 23. december 1997. Vedrørende spørgsmålet om fastsættelsen af eksportprisen understregede advokaten, at Kundan og Tata i enhver henseende skulle anses for uafhængige selskaber, og hævdede herefter, at »der overhovedet ikke er grundlag for at konkludere, at der skulle eksistere en kompensationsaftale mellem parterne«.
- 58 I skrivelse af 10. februar 1998 besvarede Kommissionens tjenestegrene disse bemærkninger således:

»[...] undersøgelsen har vist, at de priser, som Tata fakturerede til kunder i Fællesskabet, var lavere end de priser, Kundan fakturerede til Tata. Under hensyn hertil er det Kommissionens opfattelse, at Kundans priser ikke var udtryk for de

faktiske økonomiske forhold. Den omstændighed, at denne situation kan være en følge af den kompensationsordning, der er fastsat i Passbook-ordningen [...] er ikke af en sådan beskaffenhed, at det kan ændre ved det forhold, at der i relation til de priser, der anvendtes ved salg på fællesskabsmarkedet, ikke kan fæstes lid til de priser, som Kundan fakturerer til Tata. Hvis Kundans priser skulle anvendes, ville det svare til, at der skete en justering for godtgørelse af importafgifter, hvilket tidligere er afslået«.

- 59 Det fremgår af denne korrespondance, at Kommissionens tjenestegrene fortrinsvis har baseret konklusionen om, at der ikke kunne fæstes lid til de priser, som Kundan fakturerede til Tata, på en konstatering af, at disse priser var højere end de priser, som Tata tog ved salg på fællesskabsmarkedet, og at de følgelig ikke kunne være udtryk for de reelle økonomiske forhold.
- 60 Det fremgår heraf, at institutionerne ikke under den administrative procedure dokumenterede, at sagsøgerne havde indgået forretningsmæssige forbindelser eller en kompensationsaftale, men at de reelt antog, at der måtte bestå sådanne forretningsmæssige forbindelser eller en sådan kompensationsaftale efter at have konstateret, at Tatas videresalgspris på fællesskabsmarkedet var lavere end den af Kundan fakturerede indkøbspris.
- 61 En sådan fremgangsmåde er hverken uforenelig med ordlyden af eller ånden i grundforordningens artikel 2, stk. 9. Det fremgår således af bestemmelsen, og især udtrykket »viser det sig«, at institutionerne råder over et skøn, når de skal afgøre, om artiklen skal bringes i anvendelse, og at den beregnede eksportpris ikke alene kan anvendes, når institutionerne får bevis for, at der findes en kompenserende ordning, men også, når en sådan ordning synes at eksistere [jf. en analogi af dommen i sagen Miwon mod Rådet, præmis 40, vedrørende fortolkningen af artikel 2, stk. 8, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11.7.1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1)].

- 62 Det skal derfor undersøges, om institutionerne på grundlag af de oplysninger, de var i besiddelse af, med rette antog, at der bestod en forretningsmæssig forbindelse eller en kompensationsaftale i den forstand, hvori udtrykkene er anvendt i grundforordningens artikel 2, stk. 9.
- 63 Det skal for det første undersøges, om Tatas prispolitik gav institutionerne anledning til at antage, at der bestod en sådan forretningsmæssig forbindelse eller kompensationsaftale, og for det andet, om sagsøgernes øvrige forklaringer, hvori der henvises til Passbook-ordningens funktionsmåde, med rette kunne afvises af institutionerne.

— Tatas prispolitik

- 64 Det bemærkes indledningsvis, at Retten i dommen i sagen Miwon mod Rådet i relation til importørernes prispolitik for mononatriumglutamat med oprindelse i Republikken Korea og navnlig den omstændighed, at de pågældende importører i undersøgelsesperioden fulgte en konstant og generel praksis, hvorefter varerne blev solgt med tab på fællesskabsmarkedet, fastslog, at medmindre der forelå andre gyldige forklaringer, måtte importørernes prispolitik betragtes som et relevant indicium for, at de af det sagsøgende selskab indberettede eksportpriser var upålidelige og/eller for, at der fandtes kompenserende ordninger (præmis 46-53). Retten præciserede, at de sagsøgte institutioner med rette har fundet, at tabsgivende salg er salg til priser, der ikke dækker købsprisen med tillæg af et beløb svarende til salgsomkostninger, administrative omkostninger, andre faste omkostninger og en rimelig fortjenstmargen.
- 65 I den foreliggende sag fremgår det af sagsakterne og navnlig af den oversigt, der er knyttet til bilag 10 i stævningen, at Tata i undersøgelsesperioden til kunderne i Fællesskabet videresolgte de omhandlede produkter til priser, som i de fleste

tilfælde var lavere end de af Kundan fakturerede købspriser »ab fabrik«, men som altid var lavere end købsprisen med tillæg af salgsomkostninger og de øvrige omkostninger, der blev afholdt af Tata. Dette faktum har sagsøgerne i øvrigt ikke bestridt, hverken under den administrative procedure eller under retsforhandlingerne for Retten.

- 66 Det var under disse omstændigheder ikke uden grund — medmindre der forelå andre gyldige forklaringer — at institutionerne under den administrative procedure betragtede Tatas prispolitik på fællesskabsmarkedet som et relevant indicium for, at de af Kundan anførte priser var upålidelige, og især, at der fandtes en kompensationsaftale.

— Sagsøgernes øvrige forklaringer, hvori der henvises til Passbook-ordningens funktionsmåde

- 67 Sagsøgerne har gjort gældende, at der ikke eksisterede nogen kompensationsaftale mellem dem indbyrdes, og at det udelukkende var som følge af den godtgørelsesordning for importafgifter, som var gældende i henhold til Passbook-ordningen, at Tata til kunderne i Fællesskabet kunne fakturere til en pris, der i de fleste tilfælde var lavere end den købspris, som Kundan fakturerede til Tata, og alligevel sikre en fortjeneste. Ifølge sagsøgerne fik Tata i medfør af denne ordning godtgjort importafgifterne for de eksporterede varer, hvorved selskabet fik kompensation for differencen mellem den pris, hvortil det havde købt de omhandlede varer hos Kundan, og den pris, med tillæg af salgsomkostninger mv., som blev anvendt, når det derefter solgte varerne på Fællesskabets marked.

- 68 Det fremgår af bilagene i sagen og af de forklaringer, som parterne har afgivet under retsforhandlingerne for Retten, at Passbook-ordningen, der trådte i kraft den 30. maj 1995 og ophørte den 31. marts 1997, bestod af en ordning til godtgørelse af importafgifter for visse eksportører, nemlig de indiske fabrikanter,

der eksporterede (producent- og eksportvirksomheder), og de eksportører, hvad enten de var fabrikanter eller ganske enkelt handelsvirksomheder, der var indehavere af et certifikat med betegnelsen »Export House«, »Trading House«, »Star Trading House« eller »Superstar Trading House«. De begunstigede eksportører kunne anmode om et afregningshæfte (Passbook), hvori afgifterne enten blev bogført under kredit eller debit. Ved eksport af slutprodukter kunne eksportøren anmode om en godtgørelse, som denne kunne anvende til betaling af den told, der pålignedes ved en senere import af varer. Forskellige elementer indgik ved beregningen af den godtgørelse, der kunne indrømmes i henhold til »Standard Input/Output norms«. De indiske myndigheder offentliggjorde sådanne normer for hvert enkelt produkt, der blev eksporteret. Normerne, som præciserede, hvor stort et kvantum af de sædvanligvis importerede råvarer, der medgik til fremstilling af en enkelt enhed af slutproduktet, blev fastsat af Special Advance Licensing Committee på grundlag af en teknisk analyse af fremstillingsprocessen og generelle statistiske oplysninger. I henhold til »Standard Input/Output norms« blev der ydet en godtgørelse svarende til den told, der pålignedes de råvarer, som sædvanligvis importeredes, og som af den indiske industri anvendtes til fremstilling af den pågældende eksportvare. Det beløb, der blev ydet i godtgørelse, noteredes i hæftet og kunne anvendes til betaling af told i forbindelse med en senere import af hvilken som helst vare. De importerede goder skulle ikke nødvendigvis have nogen sammenhæng med eksportørens produktion og kunne sælges på det indiske marked. Hæftet var gyldigt i to år efter udstedelsestidspunktet.

- 69 Der kan i den foreliggende sag henvises til den til stævningens bilag 10 knyttede oversigt, som indeholder en fortegnelse over Tatas salg i Fællesskabet i løbet af undersøgelsesperioden, og som for hver enkelt transaktion angiver de priser, som Tata fakturerede til købere i Fællesskabet, de beløb, Tata betalte til Kundan, Tatas samlede omkostninger, størrelsen af de godtgørelser, Tata fik i henhold til Passbook-ordningen, og selskabets bruttofortjeneste. Det fremgår af oversigten, at det udelukkende var takket være de godtgørelser, Tata modtog i henhold til Passbook-ordningen, at selskabet kunne få en bruttofortjeneste på mellem 8 og 10% for de enkelte transaktioner, selv om alle dets salg i Fællesskabet var tabsgivende.

- 70 Heraf fremgår, i overensstemmelse med det af sagsøgerne anførte, at Tatas prispolitik på fællesskabsmarkedet kunne begrundes i de fordele, som selskabet fik i henhold til Passbook-ordningen.
- 71 Under disse omstændigheder skal det undersøges, om Kommissionen, på grundlag af de oplysninger, den var i besiddelse af, var berettiget til at se bort fra sagsøgernes alternative forklaring.
- 72 Det er herved nødvendigt at analysere sagsøgernes prispolitik i lyset af de ændringer, som de i 1995 foretog af den samarbejdsaftale, som regulerede deres indbyrdes forretningsforhold.
- 73 Ændringerne vedrørte samarbejdsaftalens punkt 5 og 7, som henholdsvis fastsatte betingelserne for Kundans levering af råvarer, fremgangsmåden ved beregning af købsprisen for de varer, som Kundan solgte til Tata, og prisen ved videresalg til fællesskabsmarkedet, samt Tatas forventede fortjeneste. I henhold til aftalens punkt 7, som ændret i 1995, skulle et beløb svarende til 75% af den toldgodtgørelse, Tata modtog i henhold til Passbook-ordningen, overføres til Kundan ved at foretage en tilsvarende forhøjelse af den pris, Tata skulle betale til Kundan. Af samme punkt i aftalen fremgår endvidere, at Tatas fortjeneste og de omkostninger, selskabet afholdt for de enkelte transaktioner, skulle dækkes af et tillæg på 8-10% af denne pris.
- 74 Sagsøgerne har gjort gældende, at det udelukkende var, fordi det af den ændrede udgave af samarbejdsaftalen fremgik, at Kundan helt selvstændigt skulle importere råvarerne, at de havde været nødt til at fastsætte nye bestemmelser for prisberegningen, således at Kundan kunne få fordel af Passbook-ordningen. I

ændringerne til samarbejdsaftalen var der derfor, ifølge sagsøgerne, intet, der antydede, at der skulle eksistere en kompensationsaftale mellem parterne, som berettigede institutionerne til at se bort fra reglen i grundforordningens artikel 2, stk. 8, og i stedet anvende den beregnede eksportpris.

- 75 Det bemærkes i den forbindelse, at der i den foreliggende sag ved fastsættelsen af den pris, som fabrikanten og eksportøren forhandlede sig frem til, blev taget hensyn til fordelene ved den godtgørelsesordning for importafgifter, der fulgte af Passbook-ordningen, og at disse fordele nærmere bestemte indgik som en del af prisen. Det fremgår desuden af punkt 7 i den ændrede samarbejdsaftale, at sagsøgerne havde vedtaget en ordning, hvorefter de delte fordelene mellem sig.
- 76 Under disse omstændigheder må det fastslås, at den pris, Kundan fakturerede til Tata, og som var den faktiske eksportpris, blev påvirket af de fordele, der tilkom Tata i henhold til Passbook-ordningen.
- 77 Det må derfor undersøges, om denne påvirkning var af en sådan karakter, at der ikke kunne fæstes lid til de priser, som blev anvendt ved salg mellem parterne, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 9.
- 78 Det bemærkes indledningsvis, som det også er fastslået ovenfor i præmis 69, at det udelukkende var de godtgørelser, der blev ydet i henhold til Passbook-ordningen, som satte Tata i stand til ved salg til fællesskabsmarkedet at anvende priser, der var lavere end købspriserne med tillæg af omkostninger, og alligevel opretholde en bruttofortjeneste på mellem 8 og 10%. Da 75% af den godtgørelse, der blev ydet i henhold til nævnte ordning, ifølge den ændrede samarbejdsaftale blev overført til Kundan, var det de resterende 25%, der gav Tata mulighed for at opveje tabet på de priser, som selskabet tog ved salg på fællesskabsmarkedet, og opnå den forventede fortjeneste.

- 79 Det bemærkes videre, som det også er blevet fremhævet af Rådet, at Passbook-ordningen, i modsætning til de sædvanlige ordninger til godtgørelse af importafgifter, ikke krævede, at der skulle bestå en direkte forbindelse mellem importen af varer og fremstillingen af de varer, der var bestemt til eksport. De fordele, der blev ydet til indehaveren af Passbook-hæftet, blev fastsat på grundlag af den kompetente myndigheds skøn over, hvor stor en mængde importerede råvarer der var indeholdt i det produkt, der blev eksporteret, idet skønnet var baseret på standardnormer.
- 80 Passbook-ordningen indebar således, at sagsøgerne havde et spillerum med hensyn til aftaler om deling af de fordele, ordningen gav.
- 81 Den omstændighed, at de afgifter, der blev godtgjort i henhold til nævnte ordning, blev beregnet på grundlag af standardnormer, indebar desuden, at sagsøgerne på tidspunktet for bestillingen hos Kundan og ved fastsættelsen af prisen nøje vidste, hvor stor en del af importafgifterne, Tata ville få godtgjort ved dennes eksport. Ved på forhånd at beregne det beløb, der svarede til 25% af de afgifter, som tilkom Tata i henhold til den ændrede samarbejdsaftale, var sagsøgerne for hver enkelt bestilling i stand til at fastsætte Kundans priser på et sådant niveau, at Tata altid kunne få den samme fortjeneste, uanset hvilken pris selskabet tog ved salg på fællesskabsmarkedet.
- 82 Endelig betød den omstændighed, at der til Kundan blev overført 75% af den godtgørelse, Tata fik i henhold til Passbook-ordningen — gennem en forhøjelse af den købspris, der blev faktureret til Tata — at sagsøgerne kunne få den faktiske eksportpris til at fremstå højere, hvilket, når der under en antidumping-procedure blev foretaget en sammenligning med den normale værdi, ville få dumpingmargenen til at fremstå som lavere.
- 83 Det må herefter fastslås, at institutionerne ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at have fundet, at der ikke kunne fæstes lid til den pris, Kundan fakturerede til Tata, fordi der eksisterede en kompensationsaftale mellem dem.

Institutionerne har følgelig ikke tilsidesat bestemmelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 8 og 9, ved at se bort fra denne pris og i stedet anvende den beregnede eksportpris.

- 84 Det første anbringende må herefter forkastes.

Det andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 10

Parternes argumenter

- 85 Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet ikke havde hjemmel til, fra de priser, som Tata fakturerede til dets kunder i Fællesskabet, at fratække en skønnet provision på omkring 2%. De har bestridt Kommissionens afgørelse, hvorefter Tata varetog opgaver, som normalt udføres af en erhvervsdrivende, der handler på provisionsbasis, og har fastholdt, at forbindelsen mellem de to selskaber er den samme som mellem en køber og en sælger og ikke som mellem et firma og dennes repræsentant. De har præciseret, at Kundan aldrig, hverken direkte eller indirekte på samme faktura eller på en separat faktura, har betalt Tata provision for dennes rolle som mellemmand. Ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), skal der udelukkende foretages en justering for den provision, der faktisk er betalt i forbindelse med det pågældende salg.
- 86 Rådet har heroverfor gjort gældende, at det foretog en justering af eksportprisen svarende til betalingen af en provision, fordi det var af den opfattelse, at Tatas opgave i det indbyrdes forhold mellem sagsøgerne svarede til opgaverne for en

forhandler, der handler på provisionsbasis. Rådet har herved henvist til indholdet af samarbejdsaftalen, som ændret af sagsøgerne i 1995, og navnlig til de bestemmelser, hvorefter Tata skulle arbejde på basis af et tillæg på 8-10% til Kundans pris »ab fabrik« og skulle give køberne oplysning om leveringsbetingelserne.

- 87 Rådet har præciseret, at institutionerne kan foretage en justering med henvisning til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra i), ikke blot når der faktisk er betalt en provision, men også, når de opgaver, som mellemmanden varetager ved eksporten, svarer til opgaverne for en agent, der handler på provisionsbasis, og at den eneste forskel mellem de to situationer består i den omstændighed, at mellemmanden erhverver ejendomsretten til de varer, han eksporterer. Hvis disse to situationer ene og alene som følge af denne forskel skulle behandles forskelligt, ville dette efter Rådets opfattelse indebære en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling.
- 88 Rådet har subsidiært gjort gældende, at hvis det antages, at institutionerne har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, da de foretog den omhandlede justering, har denne fejl ikke indflydelse på gyldigheden af den fastsatte antidumpingtold, men kun på toldens størrelse. Da den dumpingmargen, der blev fastsat for sagsøgerne, var på 47,4%, mens den ville have været på 45,5%, hvis der ikke var foretaget en justering svarende til betalingen af en provision, har Rådet anført, at selv om Retten eventuelt tager det andet anbringende til følge, kan dette kun begrunde, at den anfægtede forordnings artikel 1 annulleres, i det omfang der i henhold til denne bestemmelse pålægges en endelig antidumpingtold på over 45,5%.

Rettens bemærkninger

- 89 Med det andet anbringende har sagsøgerne rejst indsigelse mod, at der fra den eksportpris, som blev fastsat for sagsøgerne, dvs. den pris, som Tata tog ved salg på fællesskabsmarkedet, er fratrukket en skønnet provision på ca. 2%.

- 90 Det bemærkes indledningsvis, at det for så vidt angår det omtalte fradrag i betragtning 35 til den anfægtede forordning er anført, at det i sagsøgernes tilfælde »for at anstille en rimelig sammenligning af den normale værdi og eksportprisen [var] nødvendigt at foretage en korrektion af eksportprisen for at tage hensyn til handelsselskabets aktiviteter«. Det fremgår videre af samme betragtning, at

»[e]ftersom [Tatas] arbejdsopgaver kan anses for at svare til arbejdsopgaverne for en forhandler, der handler på provisionsbasis, blev der foretaget en korrektion på grundlag af dette selskabs egne [salgs-, general- og administrationsomkostninger] plus en rimelig fortjeneste. Denne korrektion blev fratrukket de priser, som [...] selskabet tog af uafhængige kunder i Fællesskabet«.

- 91 Det fremgår af denne betragtning, at korrektionen blev foretaget på grundlag af Tatas salgs-, general- og administrationsomkostninger plus en rimelig fortjeneste. Det fremgår imidlertid af en skrivelse af 19. februar 1998 fra Kommissionens tjenestegrene til sagsøgerne, at det beløb, der fratrækkes, svarer til den procentsats, som man i forbindelse med den samme undersøgelse har fundet hos en anden handlende. Rådet har i svarskriftet forklaret denne uoverensstemmelse med, at betragtning 35 indeholder en skrivefejl, som ikke påvirker gyldigheden af den anfægtede forordning.

- 92 Det bemærkes videre, at grundforordningens artikel 2, stk. 10, bestemmer, at ved sammenligningen mellem eksportprisen og den normale værdi »tages der i hvert enkelt tilfælde i form af justeringer behørigt hensyn til forskelle i faktorer, der påstås og påvises at påvirke priserne og dermed prisernes sammenlignelighed«. Af samme forordnings artikel 2, stk. 10, litra i), fremgår, at »[d]er foretages en justering for forskelle i provision, der betales i forbindelse med de pågældende salg«.

- 93 Sagsøgerne har gjort gældende, at der i henhold til artikel 2, stk. 10, litra i), kun kan foretages et fradrag for provision, for så vidt angår provision, der faktisk er

betalt eller skal betales, hvorimod Rådet har anført, at fællesskabsinstitutionerne også kan foretage en sådan justering, selv om der ikke betales nogen provision, såfremt producenten sælger via en handlende, der er etableret i eksportlandet, og hvis opgaver svarer til opgaverne for en agent, der handler på provisionsbasis.

- 94 Rådets argument må forkastes. Det fremgår således både af ordlyden og ordningen i grundforordningens artikel 2, stk. 10, at en justering af eksportprisen eller den normale værdi kun kan foretages for at tage hensyn til forskelle i faktorer, der påvirker priserne og dermed prisernes sammenlignelighed. Dette er imidlertid ikke tilfældet for en provision, der faktisk ikke er blevet betalt.
- 95 For at kunne foretage den omhandlede justering skulle institutionerne have henvist til faktorer, på baggrund af hvilke det kunne påvises eller udledes, at der faktisk var blevet betalt provision, og at denne var af en sådan beskaffenhed, at den påvirkede sammenligneligheden mellem eksportprisen og den normale værdi i et nærmere bestemt omfang.
- 96 På samme måde som den part, der anmoder om, at der i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, foretages justeringer, for at der kan foretages en passende sammenligning mellem den normale værdi og eksportprisen ved fastsættelsen af dumpingmargenen, må bevise, at anmodningen er berettiget (jf. bl.a. Domstolens dom af 11.7.1990, forenede sager C-320/86 og C-188/87, Stanko France mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 3013, præmis 48), skal institutionerne — når de finder det nødvendigt at foretage en justering af den i nærværende sag omhandlede karakter — ved en sådan afgørelse kunne henvise til beviser for eller i det mindste indicier, der peger i retning af, at der foreligger en faktor, som kan give anledning til en justering, og at denne har en indflydelse på prisernes sammenlignelighed.

- 97 I den foreliggende sag har institutionerne imidlertid udelukkende baseret deres afgørelse på en konstatering af, at de opgaver, Tata udførte i forbindelse med sin eksportvirksomhed, svarede til arbejdsopgaverne for en forhandler, der handler på provisionsbasis. Da de har været af den opfattelse, at den blotte konstatering heraf var tilstrækkelig til at foretage den omhandlede justering, har de ikke anført det mindste indicium til støtte for, at der skulle eksistere en provisionsaftale mellem Kundan og Tata.
- 98 Det må under disse omstændigheder konkluderes, at institutionerne ved anvendelsen af grundforordningens artikel 2, stk. 10, har begået en retlig fejl.
- 99 Rådets argument om, at institutionerne ville have tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling, hvis de ikke havde foretaget den pågældende justering, ændrer ikke denne konklusion.
- 100 Det følger således af fast praksis, at fællesskabsinstitutionerne kun kan antages at have tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling, såfremt de har behandlet sammenlignelige tilfælde forskelligt og dermed stillet visse erhvervsdrivende dårligere i forhold til andre, uden at denne forskellige behandling er tilstrækkeligt begrundet i objektive forskelle af en vis vægt (jf. bl.a. Rettens dom af 12.5.1999, forenede sager T-164/96 — T-167/96, T-122/97 og T-130/97, Moccia Irme m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1477, præmis 188). Selv hvis det i den foreliggende sag antages — som påstået af institutionerne — at Tata befinder sig i en situation, der svarer til situationen for en forhandler, der handler på provisionsbasis, ville institutionerne kun kunne kritiseres for at have tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling, hvis de havde undladt at foretage en justering for forskelle i provision, såfremt det var blevet påvist, at en sådan faktisk var blevet betalt eller skulle betales til Tata.
- 101 Det andet anbringende skal herefter tages til følge.

Det tredje anbringende vedrørende tilsidesættelse af grundforordningens artikel 18, stk. 3

Parternes argumenter

- 102 Sagsøgerne har understreget, at dumpingmargenen blev beregnet på grundlag af en sammenligning mellem den normale værdi pr. varekontrolnummer, fastsat på grundlag af Kundans oplysninger om sit salg på hjemmemarkedet, og eksportprisen pr. varekontrolnummer, som er fastsat på grundlag af Tatas videresalg på fællesskabsmarkedet. I den midlertidige forordning anvendtes ved sammenligningen med de øvrige indiske eksportørers eksportpris også de oplysninger pr. varekontrolnummer, som Kundan havde afgivet, idet Kundan var den eneste fabrikant, der solgte til hjemmemarkedet.
- 103 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen, som det fremgår af 14. betragtning til den endelige forordning, efter pålæggelsen af den midlertidige antidumpingtold blev klar over, at Kundan havde begået alvorlige fejl ved den vareklassificering, som anvendtes til varekontrolnumrene. Institutionerne fortsatte alligevel med at anvende disse koder ved sammenligningen med de varekontrolnumre, Tata anvendte ved salg til fællesskabsmarkedet.
- 104 Sagsøgerne har imidlertid anført, at Tata, da Kundan og Tata ikke var forbundne selskaber, ikke havde nogen mulighed for at kontrollere, hvilke produkter Kundan havde anvendt ved beregningen af gennemsnitspriserne og omkostningerne pr. varekontrolnummer ved salg til hjemmemarkedet. Den beregning af dumpingmargenen pr. varekontrolnummer for sagsøgerne, som var baseret på en sammenligning mellem Kundans og Tatas oplysninger, var derfor efter deres opfattelse helt forkert. Denne omstændighed har ifølge sagsøgerne desuden medført en betydelig forskel mellem den dumpingmargin, der blev fastsat for sagsøgerne, og den, der blev beregnet for de to øvrige eksportører, som samarbejdede under undersøgelsesproceduren, og det på trods af lighederne mellem de tre selskaber.

- 105 Sagsøgerne har erkendt, at de to gange har sendt Kommissionen en liste over Tatas varekontrolnumre svarende til dem, Kundan tidligere havde indgivet. De har imidlertid anført, at denne samstemmende oversigt ikke kan bøde på det faktum, at de oplysninger, som Kundan havde afgivet, var ukorrekte. Tata var ifølge sagsøgerne ude af stand til at kontrollere, om de forskellige produkter, Kundan solgte på hjemmemarkedet, var blevet klassificeret korrekt.
- 106 Sagsøgerne har konkluderet, at Rådet ved sin fortsatte anvendelse af oplysninger, som det vidste var ukorrekte, og hvis anvendelse førte til en åbenbart urigtigt afgørelse, har tilsidesat grundforordningens artikel 18, stk. 3.
- 107 Rådet har heroverfor gjort gældende, at en part ikke med henvisning til grundforordningens artikel 18, stk. 1 og 3, kan kræve, at institutionerne afviser oplysninger, som den selv har afgivet.
- 108 Rådet har endvidere præciseret, at den paralleloversigt, som sagsøgerne sendte til Kommissionen efter offentliggørelsen af den midlertidige forordning, har gjort det muligt for Kommissionen at foretage en holdbar sammenligning mellem Kundans oplysninger om den normale værdi og Tatas oplysninger om eksportprisen og dermed foretage en korrekt beregning af dumpingmargenen.

Rettens bemærkninger

- 109 Det bemærkes indledningsvis, at det af grundforordningens artikel 18, stk. 3, fremgår, at selv om de oplysninger, som en berørt part indgiver, ikke er fyldestgørende i enhver henseende, bør der ikke ses bort fra dem, forudsat at eventuelle mangler ikke giver anledning til urimelige vanskeligheder i arbejdet med at nå til rimeligt nøjagtige resultater.

- 110 Det kan videre konstateres, at selv om en berørt part i henhold til denne bestemmelse, således som Rådet har anført, kan gøre gældende, at institutionerne med urette har set bort fra oplysninger, som denne part har indgivet, giver bestemmelsen ikke den berørte part krav på, at der ses bort fra de oplysninger, som den pågældende selv har indgivet.
- 111 Med det tredje anbringende gør sagsøgerne imidlertid nærmere bestemt gældende, at institutionerne har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at fastsætte den normale værdi for sagsøgerne på grundlag af Kundans klassificering pr. varekontrolnummer.
- 112 Det bemærkes herved, at sagsøgerne ikke har bestridt, at de den 10. oktober 1997 i et bilag til skrivelsen, hvori de anførte deres bemærkninger til forordningen om indførelse af en midlertidig told, tilsendte Kommissionen en liste med Tatas varekontrolnumre, som svarede til Kundans varekontrolnumre. De har heller ikke bestridt, at de ved skrivelse af 28. oktober 1997 har sendt en ændret og revideret paralleloversigt. Der er desuden mellem parterne enighed om, at Kommissionen og Rådet ved indførelsen af den endelige antidumpingtold tog udgangspunkt i en sammenligning mellem den normale værdi og eksportprisen, som var baseret på de varekontrolnumre, der blev anvendt i Tatas lister, harmoniseret med dem, der fremgik af Kundans klassificering.
- 113 Det skal følgelig undersøges, om institutionerne har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at anse den af Tata udarbejdede paralleloversigt over sine egne varekontrolnumre og dem, der anvendtes af Kundan, for at være tilstrækkelig til at afhjælpe unøjagtighederne i sidstnævntes klassificering og til, at der kunne foretages en rimelig sammenligning mellem Kundans oplysninger vedrørende den normale værdi og Tatas oplysninger vedrørende eksportprisen.
- 114 Det konstateres herved, at det af punkt 2 i afsnit B i det spørgeskema, der blev sendt til sagsøgerne i forbindelse med undersøgelsesproceduren, fremgår, at

klassificeringen pr. varekontrolnummer i det væsentlige skulle gøre det muligt for institutionerne at fastslå, hvorvidt der var overensstemmelse mellem de produkter, der blev eksporteret til Fællesskabet, og de tilsvarende produkter, der blev afsat på hjemmemarkedet. Det fremgår af punkt 2 i afsnit H i samme spørgeskema, at varekontrolnumrene var sammensat ud fra følgende data: produkttype, hvor spørgeskemaet sondrede mellem 7 typer skruer mv. af rustfrit stål, anvendt type råmateriale, DIN-nummer (Deutsche Industrienorm), der indeholdt de standardnormer, der blev anvendt ved fremstillingen af de rustfrie stålskruer mv., samt det pågældende produkts diameter og længde.

- 115 Formålet med varekontrolnumrene er således grundlæggende at definere de fysiske og tekniske karakteristika for produkter, der sælges på hjemmemarkedet, og at inddеле produkterne efter disse karakteristika, således at institutionerne kan identificere identiske eller tilsvarende produkter, der eksporteres til Fællesskabet.
- 116 Det fremgår af den paralleloversigten, som blev udarbejdet af sagsøgerne og sendt til Kommissionen ved skrivelse af 28. oktober 1997, at de for hver af de produkttyper, som Kundan havde grupperet under det samme varekontrolnummer, har anført, hvilke tilsvarende produkttyper Tata eksporterede til Fællesskabet, klassificeret under det korrekte varekontrolnummer.
- 117 Under disse omstændigheder og under hensyn til varekontrolnumrenes funktion, som beskrevet i det spørgeskema, der blev tilsendt sagsøgerne, har institutionerne været berettigede til at gå ud fra, at de således harmoniserede data kunne anvendes i forhold til sagsøgerne på trods af de unøjagtigheder, der fandtes i Kundans oprindeligt indsendte klassificering.
- 118 Den omhandlede paralleloversigt var desuden netop blevet udarbejdet af sagsøgerne, således at den kunne anvendes under undersøgelsesproceduren. Hertil kommer, at sagsøgerne ikke under proceduren modsatte sig, at oversigten blev anvendt.

- 119 Sagsøgerne har også gjort gældende, at beregningen af deres dumpingmargen — som følge af fejlene i Kundans klassificering — for hver af de produkttyper, der er grupperet under det samme varekontrolnummer, er ukorrekt. Sagsøgerne har anført, at unøjagtighederne i institutionernes beregninger navnlig viser sig ved, at der er en betydelig forskel på den antidumpingmargen, der er fastsat for sagsøgerne, og den, der er fastsat for de øvrige indiske producenter/eksportører, som er omfattet af undersøgelsen — selskaberne Lakshmi Precision Screws Ltd og Audler Fasteners — i forhold til hvilke den normale værdi ikke var fastsat på grundlag af de af Kundan afgivne oplysninger. Sagsøgerne har understreget, at disse to producenter/eksportører driver virksomhed på tilsvarende vilkår som Kundan, og at den dumpingmargen, der var fastsat for dem i den midlertidige forordning, svarede til den, der var fastsat for Kundan.
- 120 I den forbindelse bemærkes for det første, at Tata var den eneste af de eksportører, der var omfattet af undersøgelsen, som havde udarbejdet en paralleloversigt, der gjorde det muligt at sammenholde Kundans klassificering med Tatas egne data. Institutionerne har således med rette set bort fra de data, som Kundan indgav, da de beregnede den normale værdi for de to øvrige indiske eksportører, og de har følgelig med rette foretaget en beregning af denne værdi.
- 121 Det bemærkes for det andet, at den dumpingmargen, der i den anfægtede forordning er fastsat for Tata og Kundan, blev beregnet på grundlag af en eksportpris, der tog udgangspunkt i de priser, Tata tog ved salg på fællesskabsmarkedet, og ikke, som i den midlertidige forordning, de priser, Kundan fakturerede til Tata, og at dette har ført til en forhøjelse af sagsøgernes dumpingmargen.
- 122 Det bemærkes endelig, at Rådet som svar på Rettens skriftlige spørgsmål har præciseret, at den omstændighed, at der er en betydelig forskel mellem den for sagsøgerne fastsatte dumpingmargen og den dumpingmargen, som er fastsat for de øvrige indiske eksportører, der var berørt af den samme undersøgelse, skyldes forskellige forhold, herunder navnlig forskelle i relation til de produkter, som de tre producenter fremstillede, og deres fremstillingsproces, Kundans højere

produktionsomkostninger og institutionernes anvendelse af en anden metode til beregning af den normale værdi. De forklaringer, som sagsøgerne under retsmødet har afgivet i relation hertil, har ikke rejst tvivl om Rådets erklæring.

- 123 Under disse omstændigheder må det herefter fastslås, at institutionerne ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at have fastsat den normale værdi for sagsøgerne på baggrund af Kundans klassificering pr. varekontrolnummer.
- 124 Det tredje anbringende må derfor forkastes.

Det fjerde anbringende vedrørende tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 4

Parternes argumenter

- 125 Sagsøgerne har påstået, at de ikke på noget tidspunkt har modtaget fuldstændige oplysninger om, hvilke faktiske og retlige forhold der blev lagt til grund for vedtagelsen af de anfægtede antidumpingforanstaltninger. De har herved anført, at de underretningsskrivelser, som de fik tilsendt under den administrative procedure, på flere afgørende punkter var i modstrid med den endelige forordning. Sagsøgerne har navnlig fremhævet, at de f.eks. aldrig fik nogen klar forklaring på, hvorfor de priser, Kundan fakturerede til Tata, blev anset for upålidelige, og hvorfor det blev besluttet at fratække Tatas eksportpris en skønnet provision på 2%.

- 126 For så vidt angår oplysningerne vedrørende spørgsmålet, om Kundans priser var upålidelige, har sagsøgerne for det første gjort gældende, at Kommissionen ikke informerede dem rettidigt — således at de kunne gøre indsigelse — om, at Tatas priser kunne anvendes i stedet for Kundans priser ved fastsættelsen af eksportprisen. De har for det andet gjort gældende, at Kommissionen, hver gang institutionerne berørte spørgsmålet om eksportprisen, havde givet forskellige forklaringer på, at der ikke kunne fæstes lid til Kundans priser. Sagsøgerne har endelig anført, at det først var i svarskriftet, at Rådet havde anført, at deres ændrede samarbejdsaftale indeholdt et kompensatorisk element.
- 127 For så vidt angår justeringen for en skønnet provision har sagsøgerne påpeget, at Kommissionen først gav en forståelig forklaring herpå i skrivelse af 10. februar 1998, dvs. på et tidspunkt, hvor sagsøgerne ikke længere var i stand til at reagere, fordi fristen for fremsættelse af bemærkninger var overskredet.
- 128 Sagsøgerne har følgelig gjort gældende, at de ikke under den administrative procedure har været i stand til effektivt at forsvare deres interesser, hvilket er i strid med grundforordningens artikel 20, stk. 4.
- 129 Rådet har påpeget, at en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 4, kun kan føre til en annullation af den anfægtede foranstaltning, hvis de oplysninger, som institutionerne har givet, var ufuldstændige, og hvis sagsøgerne som følge af, at oplysningerne var utilstrækkelige, ikke har været i stand til effektivt at forsvare deres interesser. Dette er ifølge Rådet ikke tilfældet i den foreliggende sag, idet sagsøgerne havde fået kendskab til Kommissionen holdning og havde haft adgang til at fremsætte deres bemærkninger, såvel vedrørende spørgsmålet om pålideligheden af de priser, som Kundan fakturerede til Tata, som vedrørende justeringen af eksportprisen.

- 130 Rådet har subsidiært gjort gældende, at selv om institutionerne skulle have tilsidesat sagsøgernes ret til kontradiktion for så vidt angår fastsættelsen af størrelsen af den foretagne justering af eksportprisen, har dette ikke indflydelse på lovligheden af de pålagte antidumpingforanstaltninger, men udelukkende på størrelsen af disse. Rådet har anført, at Retten i så fald kun bør annullere den anfægtede forordnings artikel 1, i det omfang den pålægger en endelig antidumpingtold på over 45,5%.

Rettens bemærkninger

- 131 Kommissionens forpligtelse i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 4, til at give de virksomheder, som berøres af en antidumpingprocedure, oplysning om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke der forventes pålagt en antidumpingtold, har til formål at garantere, at de virksomheder, der er omfattet af en sådan procedure, får ret til kontradiktion. Nærværende anbringende, hvorefter den pågældende bestemmelse skulle være tilsidesat, skal derfor reelt forstås som en påstand om, at sagsøgernes ret til kontradiktion under den administrative procedure, der blev afsluttet med vedtagelsen af den anfægtede forordning, er blevet tilsidesat.
- 132 Det bemærkes indledningsvis, at det følger af fast retspraksis, at virksomheder, der berøres af en undersøgelse forud for vedtagelsen af en antidumpingforordning, i medfør af princippet om beskyttelse af retten til kontradiktion skal have mulighed for under den administrative procedure effektivt at fremsætte deres bemærkninger vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder samt vedrørende de beviser, hvorpå Kommissionen støtter sin påstand om, at der foreligger dumping og en deraf følgende skade (Domstolens dom af 27.6.1991, sag C-49/88, Al-Jubail Fertilizer og Saudi Arabian Fertilizer mod Rådet, Sml. I, s. 3187, præmis 17, Rettens dom af 17.12.1997, sag T-121/95, EFMA mod Rådet, Sml. II, s. 2391, præmis 84, af 18.12.1997, forenede sager T-159/94 og T-160/94, Ajinomoto og NutraSweet mod Rådet, Sml. II, s. 2461, præmis 83, og af 19.11.1998, sag T-147/97, Champion Stationery m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 4137, præmis 55).

- 133 Disse krav er fastsat i grundforordningens artikel 20. Det bestemmes således i artikel 20, stk. 2, at klagerne, importørerne og eksportørerne og disses repræsentative sammenslutninger samt repræsentanterne for eksportlandet »kan anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger [...], idet der lægges særlig vægt på at fremlægge sådanne kendsgerninger og betragtninger, som afviger fra dem, der lå til grund for indførelsen af de midlertidige foranstaltninger« (dommen i sagen *Champion Stationery m.fl. mod Rådet*, præmis 55). Det bestemmes i artikel 20, stk. 4, at den endelige fremlæggelse af oplysninger finder sted skriftligt. Oplysningerne fremlægges snarest muligt under behørig hensyntagen til kravet om beskyttelse af fortrolige oplysninger og normalt ikke senere end en måned, før der træffes endelig afgørelse, eller Kommissionen fremlægger forslag om endelige foranstaltninger i henhold til artikel 9. Er Kommissionen ikke i stand til at fremlægge visse kendsgerninger eller betragtninger på det pågældende tidspunkt, skal de fremlægges snarest muligt derefter. Fremlæggelsen af oplysningerne foregriber ikke senere afgørelser, som Kommissionen eller Rådet måtte træffe, men træffes sådanne afgørelser på grundlag af andre kendsgerninger og betragtninger, skal disse fremlægges snarest muligt. Grundforordningens artikel 20, stk. 5, giver desuden de virksomheder, der har modtaget sådanne endelige oplysninger, ret til at fremsætte eventuelle bemærkninger inden for en frist, som fastsættes af Kommissionen og som skal være mindst ti dage.
- 134 Det skal således på baggrund af disse principper undersøges, om sagsøgernes ret til kontradiktion er blevet tilsidesat i løbet af undersøgelsen.
- 135 Det fjerde anbringende består af to led. I relation til det første led har sagsøgerne gjort gældende, at deres ret til kontradiktion er blevet tilsidesat som følge af, at Kommissionen ikke informerede dem rettidigt — således at de kunne have forsvaret deres interesser — om dens beslutning om ikke at anse de priser, som Kundan tog ved salg til Tata, for at være pålidelige.
- 136 Det må i den forbindelse for det første konstateres, at Kommissionen i skrivelse af 29. oktober 1997 til sagsøgernes advokat ikke blot anmodede om en redegørelse for sagsøgernes indbyrdes prispolitik, men også advarede sagsøgerne om, at

Kommissionen, såfremt de ikke fremkom med en plausibel forklaring, ikke ville være i stand til at anse de priser, som Kundan fakturerede til Tata, for aftalt »på sædvanlige forretningsvilkår«. Denne skrivelse giver klart udtryk for Kommissionens holdning, hvorefter de priser, som Kundan tog ved salg til Tata, kunne blive anset for upålidelige og dermed afvist, hvis sagsøgerne ikke fremkom med en overbevisende forklaring.

137 Det bemærkes dernæst, at Kommissionen i den underretningsskrivelse, der blev sendt til sagsøgerne den 23. december 1997, gjorde opmærksom på sin beslutning om ikke at anvende de priser, som Kundan fakturerede til Tata, som grundlag for fastsættelsen af eksportprisen. Kommissionen forklarede, at disse priser ikke kunne anses for aftalt på sædvanlige forretningsvilkår, da sagsøgerne måtte anses for at være forretningsmæssigt forbundne i kraft af den eksklusivaftale, der var indgået mellem dem. Kommissionen oplyste følgelig sagsøgerne om, at eksportprisen ville blive beregnet på grundlag af de priser, som Tata tog ved salg til kunder i Fællesskabet.

138 Det bemærkes, at sagsøgerne i deres svar på ovennævnte underretningsdokument ikke blot gjorde indsigelse mod Kommissionens påstand om, at der bestod en forretningsmæssig forbindelse mellem dem, fordi de havde indgået en eksklusivaftale, men at de også begrundede, hvorfor der ikke kunne anses at bestå nogen form for kompensationsaftale mellem dem, som kunne give Kommissionen anledning til at betragte Kundans priser som upålidelige.

139 Det må herefter konstateres, at sagsøgerne ikke blot var i stand til effektivt at gøre deres synspunkter gældende, men at de faktisk tilkendegav deres synspunkter både om holdbarheden af de konklusioner, som Kommissionen var nået

frem til med henvisning til eksklusivaftalen og den prispolitik, de havde vedtaget, og om, hvorvidt det generelt på grundlag af disse faktorer eller andre faktorer var muligt at antage, at der fandtes en kompensationsaftale i den betydning, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 2, stk. 9.

- 140 Det bemærkes desuden, at den principale argumentation, som sagsøgerne har fremført for Retten, for at anfægte institutionernes beslutning om at fastsætte eksportprisen på basis af Tatas priser, tog udgangspunkt i Passbook-ordningen. Denne argumentation havde de pågældende allerede fremført under den administrative procedure, såvel i skrivelse af 3. november 1997 som i deres bemærkninger til underretningsdokumentet den 23. december 1997.
- 141 Det fjerde anbringendes første led må herefter forkastes.
- 142 I relation til det andet led har sagsøgerne gjort gældende, at deres ret til kontradiktion er blevet tilsidesat som følge af, at Kommissionen ikke informerede dem rettidigt — således at de kunne have forsvaret deres interesser — om dens beslutning om at justere eksportprisen med en skønnet provision.
- 143 Det fjerde anbringendes andet led er uden genstand, for så vidt som det ovenfor, i præmis 89-101, er fastslået, at institutionerne ikke var berettigede til at foretage den omtalte justering.
- 144 Det fjerde anbringende må derfor afvises.

Rådets subsidiære påstand

Parternes argumenter

- 145 Rådet har i sine skriftlige indlæg nedlagt den subsidiære påstand, at Retten, i tilfælde af at der gives medhold i det andet anbringende, kun annullerer den anfægtede forordnings artikel 1, i det omfang den fastsætter antidumpingtolden for sagsøgerne til en procentsats på over 45,5%, svarede til den procentsats, der ville være fastsat, hvis institutionerne ikke havde foretaget den anfægtede justering (jf. ovenfor, præmis 88).
- 146 Sagsøgerne har gjort indsigelse mod Rådets påstand med henvisning til, at Retten i forbindelse med en legalitetskontrol af den anfægtede forordning udelukkende kan annullere forordningen, men ikke ændre den.

Retten's bemærkninger

- 147 Det bemærkes indledningsvis, at Retten i den foreliggende sag udelukkende har til opgave at foretage en legalitetskontrol af den anfægtede retsakt, og at den ikke er kompetent til at foretage en fuldstændig prøvelse. Skønt Retten er beføjet til at annullere den anfægtede retsakt, er den således ikke beføjet til at ændre retsakten.
- 148 Det bemærkes endvidere, at det forhold, at den omhandlede justering er ulovlig, kun har indflydelse på lovligheden af den anfægtede forordnings artikel 1, i det omfang den heri fastsatte antidumpingtold overstiger den told, der ville være pålagt uden den pågældende justering.

- 149 Ved kun delvist at annullere den anfægtede forordnings artikel 1, i det omfang den for sagsøgerne fastsatte antidumpingtold overstiger den told, der ville være pålagt uden den pågældende justering, drager Retten blot de nødvendige konsekvenser af sin afgørelse, uden derved at sætte sig i den sagsøgte institutions sted.
- 150 Af disse grunde, samt under henvisning til det ovenfor anførte i det hele, annulleres den anfægtede forordnings artikel 1, i det omfang den for sagsøgerne fastsatte antidumpingtold overstiger den told, der ville være pålagt, hvis der ikke var foretaget justering af eksportprisen med henvisning til en provision.

Sagens omkostninger

- 151 I henhold til artikel 87, stk. 3, i Rettens procesreglement kan Retten fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part bærer sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. I den foreliggende sag har sagsøgerne fået delvist medhold i deres påstand om annulation. Retten skønner, at det på grundlag af en rimelig vurdering af sagens omstændigheder bør bestemmes, at Rådet ud over sine egne omkostninger betaler 30% af sagsøgernes omkostninger, og at sagsøgerne bærer 70% af deres egne omkostninger.
- 152 I overensstemmelse med procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer Kommissionen sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEEN (Fjerde Udvidede Afdeling)

- 1) Artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 393/98 af 16. februar 1998 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Indien, Republikken Korea, Malaysia, Taiwan og Thailand annulleres, i det omfang den antidumpingtold, der er fastsat for eksport til Det Europæiske Fællesskab af varer fremstillet af Kundan Industries Ltd og eksporteret af Tata International Ltd, overstiger den told, der ville være pålagt, hvis der ikke var foretaget justering af eksportprisen med henvisning til en provision.
- 2) I øvrigt frifindes Rådet.
- 3) Rådet betaler ud over sine egne omkostninger 30% af sagsøgenes omkostninger. Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Vilaras

Tiili

Pirrung

Mengozzi

Meij

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. november 2002.

H. Jung

M. Vilaras

Justitssekretær

Afdelingsformand